

* * *

Együvé tartozunk...

Gyertek ezután is jó lelkiismerettel Erdélybe és hozzátok magatokkal a hitetleneket is a Hargita köszöntésére és a Gyimesek hódolatára, hogy személyesen tapasztalják meg az erdélyi emberek világát, vendégszeretetét. Szeretettel várunk Mindnyájatokat, mert továbbra is szilárdan hisszük, hogy éljünk mi, magyarok bárhol a világon, együvé tartozunk! Nehéz szavakba önteni mindazt, amit most érzünk mi, Magyarország határain túl élő magyarok. Hát mégsem került az Anyaországban elég magyar nemzetben gondolkodó magyar?! Hát tényleg beteg Magyarország? Hát tényleg a vakok, eltévelyedettek, tudatlanok és félrevezetettek országa lenne? Ez nem lehet igaz! Ez nem így igaz!

Hiábavaló lett volna hát minden fáradozásunk, hiába próbáltuk fellobbantani a kölcsönös szeretet lángját? Hiába festette vörösre a Rákóczi-vár romjait az ezeréves határnál fellobbanó hatalmas máglya? Hiába égték szerte a nagyvilágban, mindenhol, ahol magyarok élnek, a mécsesek? Hiába kondultak meg vasárnap délben a magyar összetartozásért Erdély-szerte a harangok? Hiába imádkoztak Erdélyben és a Partiumban a kettős állampolgárság megszerzéséért a zsúfolásig megtelt templomokban? Hiába volt „egy szív az akarat”?

Nem, egy percig sem hiszem, hogy hiába volt mindez! Nem hiszem, mert tudom, hogy Magyarországnak van egy másik arca is... És most azokhoz szólok, akik velünk együtt izgultak, akik azon fáradoztak, hogy meggyőzzék a hajthatatlanokat, akik mindent megtettek azért, hogy több legyen az „IGEN”, akik levélben vagy telefonon kerestek meg és elmondták, hogy itt, az ezeréves határ tövében értettek és tapasztaltak meg valamit, amit oly sokáig rejtettek előlük...

Fáj, nagyon fáj, ami történt, de nem haragszunk Rátok. Mi ezután is magyarok maradunk, továbbra is a magyar nemzet részének tekintjük magunkat, még akkor is, ha nincs erről hivatalos papírunk.

Gyertek ezután is jó lelkiismerettel Erdélybe és hozzátok magatokkal a hitetleneket is a Hargita köszöntésére és a Gyimesek hódolatára, hogy személyesen tapasztalják meg az erdélyi emberek világát, vendégszeretetét.

Szeretettel várunk Mindnyájatokat, mert továbbra is szilárdan hisszük, hogy éljünk mi, magyarok bárhol a világon, együvé tartozunk! Gyertek hát, de hagyjátok otthon azokat, akik tudatosan tették nevetségessé és megvetés tárgyává - nem a magyar nemzetet -, hanem önmagukat!

Deáky András Gyimesbükk, 2004. december 5.

* * *

„Zűrzavar van ma a földön”

avagy

gondolataim egy adventi rendezvény kapcsán ...

Déva. Ősi város az Erdélyi Érchegységtől Délre, a Maros folyó bal partján. Romokban lévő várát már a 13. században említik. A monda szerint

*„ Tizenkét kőműves összetanakodék,
Magos Déva várát hogy felépítenék,
hogy felépítenék fél véka ezüstért,
fél véka ezüstért, fél véka aranyért”*

Kőműves Kelemen a dicsőségért, a pénzért, a hírnévért feláldozza feleségét, gyermekét, boldogságát. Nincstelenné válik a szó legszorosabb értelmében, erkölcsileg-anyagilag egyaránt megsemmisül.

Sok évszázad múltán Déva ismét híressé vált egy újkori „építőmester” munkája nyomán. Ez a „mester” **Böjte Csaba ferences atya.**

Neve hallatán nékem Wass Albert szép meséje jutott az eszembe, az egyszeri emberről, aki háza udvarán Istennek oszlopot emel: homokszemekből hittel építi és köddel ragasztja össze. Az oszlop összeomlik. Újból felépíti, és láss csodát: a viharos szelek kikerülnek, az Isten dicsőségére emelt oszlopot.

Böjte Csaba ferences atya, az erdélyi árvaházak és gyermekvédelmi központok alapítója és vezetője 2004. december 18-án délelőtt a zuglói Wass Albert polgári kör vendégeként karácsonyra ajándékokat gyűjtött kis pártfogoltjai számára.

A Zuglói Sport- és Szabadidő Központ tornaterme zsúfolásig megtelt jótékonykodni kívánó emberekkel, akik hoztak, amit tudtak: ruhákat, élelmiszert, gyermekjátékokat, édességet, könyveket, írószereket, egyéb hasznos dolgokat. (A XII. ker. Örmény Önkormányzat részéről 20 kisgyermeknek küldtünk színes festéket, színes ceruzákat, tollakat, gyurmát, kifestőkönyveket, könyvtári elhelyezésre oktatási segédleteket.)

A megjelentek megtekinthették a „**Csillagösvény**” c. filmet, amely bemutatja a gyermekvédelmi központok és a Dévai Szent Ferenc Alapítvány tevékenységét.

Elszoruló szívvel és elhomályosodó szemmel hallgattam a nevelőket, a befogadott árva kisgyermekeket és Böjte atya hitvallását, hogy miért is csinálja ezt a hatalmas munkát: azt szeretné, ha a gyermekek szülőföldjükön, Erdélyben építenének egy szebb, emberi életet.

A filmvetítés után Csaba testvér személyesen is megszólalt. Elmondta, hogy a közelmúltban hatalmas fába vágta a fejszéjét, az eddig megalakított árvaházak és gyermekotthonok (Déva, Szászváros, Szováta, Szárhegy, stb) után a moldvai csángó kisgyermekeken szeretne segíteni, mivel itt elképzelhetetlen méretű a nyomor, a szegénység. A moldvai falvakban jelenleg 9.000 magyarul beszélő kisgyermek él. Az ott felépítendő árvaházra gyűjti a pénzadományokat. Gyűjti a homokszemeket, és köddel ragasztja össze. A köd a segítőkész, jóérzésű, magyar érzelmű emberek erkölcsi és anyagi segítsége. Reményei szerint az eredmény egy olyan oszlop lesz, amely ellenáll az emberek morális megsemmisítését célzó globalizmus törekvéseinek.

Csaba testvért hallgatva, *Wass Albert* szép verse muzsikál a fejemben:

*„Bár latroké ma a világ,
s annak minden rablott pénze:
sem az arany, sem az ezüst
nem váltható békességre!*

*Zűrzavar van ma a földön,
istentelen lopás, csalás.
De akik ezt reánk hozták:
azok számára nincs maradás!*

*Tanulj ember, tanulj magyar,
az élet ma iskola!
Ki szeretetből levizsgázik,
annak lesz csak jó sora!*

*A hitványát, mint pelyvát,
jóféle szél tova fújja,
míg az igazat megőrzi
az Úristen akarata.”*

(Vigasztaló levél, Magyarok földjére 1995.)

Budapest, 2004. december 20.

Csikszentgyörgyi-Ficzus Margit

* * *

Székelykapu Argentína fővárosában

Buenos Airesben katonai tiszteletadással avatták fel a Magyar teret. Az Argentin Katonai Akadémia székelő-örmény megalapítójának emlékét is őrző Plaza Hungria díszkapuja több mint négy évvel ezelőtt kelt útra Gelencéről.

Az Argentínai Magyar Intézmények Szövetsége (AMISz) és a Magyarok Világszövetsége (MVSz) közös munkájának eredményeként 2004. november 27-én 11 órakor katonai tiszteletadással avatták fel a Buenos Aires-i Magyar teret. Részt vett rajta a Colegio Militar katonazenekara és Santo Tomé-ből (Gidó-